

Tijdschrift voor Tandheelkunde

OCTOBER 1939 XLVI JAARGANG AFLEVERING 10

REDACTIONEEL GEDEELTE

MOEILIKHEDEN

616.314 : 614,258

Nu er eenigen tijd verlopen is, sinds in ons land de mobilisatie werd afgekondigd en het er helaas naar uitziet, dat het geruimen tijd zal duren, alvorens normale toestanden zullen zijn teruggekeerd, is het eenerzijds mogelijk de situatie beter te overzien, anderzijds de middelen te beramen om zoo veel mogelijk het hoofd te bieden aan de ontstane moeilijkheden.

Het feit, dat vele collega's weggeroepen zijn van hun gewone werkring om als reserve officier tandarts, als officier bij andere wapens, of wel als soldaat, korporaal of sergeant, hun vaderlandschen plicht te vervullen, heeft voor de meesten gevolgen van zeer onaangename aard, in de eerste plaats ten opzichte van de verlaten praktijken, of van hunne plaatsen in ziekenfondsen.

In een aantal gevallen wordt door de tandartsen in de plaats hunner inwoning op de meest collegiale wijze getracht te redden wat er te redden valt; tot ons leedwezen moeten wij echter constateeren, dat ons ook klachten bereiken, waaruit blijkt, dat dit niet het geval is en waar de gemobiliseerde collega zwaarder wordt getroffen in zijn belangen dan noodig is. De omstandigheid, dat er slechts een zeer gering aantal waarnemers beschikbaar is, maakt dit probleem nog moeilijker, waarbij komt, dat sommigen het oirbaar achten, van de gelegenheid gebruik te maken door het stellen van eischen, die met redelijkheid niet veel gemeen hebben.

Het is verbluffend en weinig verheffend, dat in dezen tijd niet *algemeen* wordt ingezien, dat waar de één getroffen wordt, doordat op zijn geheelen tijd en persoon beslag wordt gelegd, elementair gevoel voor billijkheid meebrengt, dat de gelukkigen die hunne vrijheid van doen en laten behouden hebben, hun redelijke best doen de anderen naar beste weten en vermogen terzijde te staan, in stede van — direct of indirect — „mobilisatie-winst” te maken.

De bestuurders onzer Maatschappij, centraal- en afdeelingsgewijs, doen wat zij kunnen, om hulp te verschaffen en vanaf deze plaats doen wij nogmaals een beroep op al degenen, die op eenigerlei wijze helpen kunnen om de collega's in nood zooveel en zoo goed mogelijk bij te staan, ook daar, waar ziekenfondsregelingen in strijd moeten worden geacht met de rechtvaardigheid!

Een tweede punt van ernstige overweging is de noodzaak het aantal tandartsen met ervaring op het gebied der kaakfractuurbehandeling zoo snel mogelijk op te voeren, teneinde over het geheele land de beschikking te krijgen over een voldoende getal, dat in samenwerking met chirurgen, eventueel paraat zal zijn, zoo de noodzakelijkheid onverhoopt ontstaan zou.

Door een gewestelijke decentralisatie zal getracht worden de beschikbare krachten te verzamelen, te registreeren en hen de gelegenheid te geven zich op dit gebied verder te bekwamen. De bereidheid hiertoe blijkt allerwege aanwezig te zijn.

Wat de gemobiliseerde tandartsen betreft, zij kunnen er zeker van zijn, dat hunne billijke wenschen de volledige aandacht hebben van de betreffende Maatschappij-instanties en dat al het mogelijke gedaan zal worden, om daaraan tegemoet te komen.

Voorzoover zij als tandarts in dienst zijn, mogen zij verder bedenken dat hier voor hen een belangrijke taak is weggelegd, wat betreft de propaganda voor goede en tijdige tandheelkundige hulp. In de jaren 1914—1918 heeft het instituut der militaire tandartsen in dit opzicht voortreffelijk werk gedaan. Thans, nu van het begin af, alles zooveel beter is georganiseerd, is die gelegenheid er opnieuw en kan een zeer

groot aantal jonge Nederlanders van het nut en de noodzaak van behoorlijke mondhygiene worden doordrongen.

Wanneer dit inderdaad het geval zal zijn, is er althans, juist door deze moeilijke tijden, ook nog een lichtpunt te ontdekken!

N.